

Jsem Blanka. Blanka z Való, Prasnice, Blanidůra, Blanimíra, Blandíra, Hovado blbé, Beruška, Štófinka, vižlí Víla a pohádková babička. Proto jsem si taky přičarovala svou novou rodinu. Nikdo dlouho nešel a mě už nebavilo bydlet v útulku.

Byli na mě hodní, to jo, aji dokonce svýho privátního ošetřovatele venčiče jsem měla. Neb jest též v majetku vižlím, takže pro mě měl slabost převelikou a fšicí mě tam měli rádi. Ale.... sami víte, doma je doma. Takže jsem si s tím dala trochu práce a ono to vyšlo. To víte, jsem už staršího věku, takže mám celkem dost zkušeností, jak si poradit.

V létě takhle jednoho dne, se dostavila osoba černá jakási a domluvila si, že se spolu půjdeme projít, abychom viděly, jak se sobě budeme líbit. Když jsem přišla, měla černá osoba nějaký mokrý voči (časem jsem zjistila, že vona je má často. Je to, prosim vás, profiplačka) a v ruce žmoulala pytlík s piškútama. To bylo dobrý znamení. Piškůty jsou moje vášeň (no tak jako obecně je jídlo moje vášeň, to je pravda. Jakýkoliv jídlo.) Já jsem teda

hlavně měla radost, že se něco děje a s hysterickým nadšením jsem vokusovala ruce panu ošetřovateli a když si mě na půl vteřiny nevšímal, začala jsem ječet jako siréna. Černá osoba si povzdechla, že jsem magor, jako všichni vižlouni. Tak jsme vyrazily. Pršelo, ale to nás ani jednu neodradilo, abych se necouraly po okolí. Já jsem měla moc co na vyřizování. Přeci jen, to víte, z útulku se ven jeden nedostane každý den. Takže čuchání, čuchání, slastné venčení v přírodě, ale jak černá osoba zašustila pytlíkem, tooo jsem se i zpozorněla. A černá osoba pak byla radostná, páč si brumlala, že láska prochází žaludkem a že to by to mohlo jít. Čekaly jsme ještě na někoho, ale ten někdo nepřišel. Ale tak si se mnou šla černá osoba vyzkoušet, jestli se třeba nebojím autobusu, kterej tam stál. A jak budu reagovat na pejsky za plotem. A tak podobně. Asi byla spokojená, páč si se mnou furt povídala, hladila mě a vysvětlovala mi cosi. Byla to fajn procházka.

Krom mě vyšel za chvilku ven taky takovej malej chlupatej štěněčí rampepurdík. Toho si vzali na seznámení ven nějaký lidi s chlapečkem. Když černá osoba viděla, že štěndo dali do rukou tomu malýmu klučinovi a když slyšela, jak klučinu chlápek instruuje, že má se štěnětem šklubnout a říct sedni, aby si sednul, bylo jí jasné, že do těchle rukou nepatří žádný pes, natož malé štěně, a byla z toho dost naštvaná a řešila, jak jim to překazit. Dokonce se na mě i s otázkou obrátila, jenže jaksi... odpověď jsem tak úplně neznala, ale... jsem ta pohádková babička, takže... když jsme se pak s černou osobou rozloučily, já jsem si šla na dlábes, tak... čáry máry ruchadlo a náhoda černý osobě přihrála do cesty jednu s ošetřovatelek tak, aby spolu mohly mluvit o samotě. Mohla jí tak říct, co viděla a co i slyšela, že ta paní od toho chlapečka vlastně vůbec psa nechce, jak s tím pesanem zacházeli a mohla poprosit, aby ho těm lidem nedávali. A povedlo se! Nedali! A jak pak černá osoba náhodou zjistila, když se k útulku vrátila, vzala si štěndo jedna moc milá slečna, která tam původně přijela pro úplně jiného pejska. Když černá osoba viděla, jak se k sobě ti dva chovají, byla moc spokojená a přesto, že byla smutná, že jsme neodjely spolu, byla hrozně moc ráda, za tenhle šťastnej konec pro malýho štěněčího rampepurdíka.

Já jsem si šla spokojeně bydlet a černá osoba si šla meldovat domů. Meldovala, meldovala a zas se zanedlouho v útulku objevila. Měly jsme obě radost, poznala jsem jí a z nadšení ji pokousala tak, jako to dělám těm, který mám moc ráda. Černá osoba se smála a zas měla mokré ty voči. Zase si mě vzala ven a tentokrát tam byla i další černá osoba. Velká černá osoba. Tu jsem nepokousala, ale aby jí to nebylo líto, přivítala jsem jí a vrtěla u toho tím svým krátkým ocáskem (kterýmu tetkon říkaj doutník a smějou se mi kvůlivá němu!

Hanebníci.). Velký černý osobě se smály oči a říkal, že prej jo. Nevím co je jo, ale vím, že od té doby malý černý osobě upadnul kus šutru z osrdí. Pak jsme šli k autu a z něj vystoupil - vižlák!! Já to jsem byla ráda, kámoš nějaké!! Tak jsme se přivítali - z čehož malý černý osobě zase upadnul kus šutraku z osrdí, dali trošku vítacích tanečků a šli se všichni projít. Vižlák si mě nevšímal už a já měla taky svý práce dost, musela jsem přečíst všechno to, co jinak nemám šanci přečíst. Šli jsme všichni podél řeky a bylo to prima. Jen malá černá osoba říkala, něco o nějaký koze, co táhne jako kráva. Koza tam s náma ale nebyla. Než jsem šla na dlábes a bydlet do svýho kotce, mluvila malá černá osoba hrozně dlouho se všema ošetřovatelema, pořád

se na něco ptala, něco chtěla vědět, pořád říkala do kola, že pro ní chce jen to dobrý. Asi myslela tu kozu?? Že prej má strach, aby jí nezkomplikovala život, kdyby se to nepovedlo. A zas měla mokré voči.

Další tejdén a zas je tu černá osoba!! A hurá zase jdeme ven. Měla jsem velkou radost. A chtěla jsem jí taky udělat velkou radost, tak jsem se jí skorem celou cestu hodně věnovala. Černá osoba mi ukázala, že když budu ječet, že chciachciachcitenpiškůt!!!, tak dostanu prt. Kdežto, když si sednu za zadnici a budu zticha a kouknu se na ní, tak ho dostanu!! Dobrá hra! Líbila se mi, pochopila jsem hned. Černá osoba byla nadšená, nadšená z toho, jak rychle chápu, že už jí vnímám a neberu jí jen jako něco na konci vodítka. A když se mi několikrát podařilo se ovládnout a netáhnout na tom vodítku, byla taky nadšená. Tentokrát s náma koza nešla asi. Když jsme se musely rozloučit, černá osoba neměla morký voči, ale regulérně řvala, bála se, že když teď musí odjet, tak až se vrátí, že tam třeba nebudu!!!! Navíc prej si někdo kvůli mně volal, že by mě chtěl pro svou starou maminku. Naštěstí ošetřovatelé mají mozek v hlavě, a řekli, že tohle nejde, že jsem sice stará, ale nejsem pes pro starýho člověka. Ten telefonát černou osobu vyděsil a bála se ještě víc. Přemlouvala všechny, že za mě zaplatí hned a všechno a dopředu, jen abychom mohly být spolu. Moc prosila. Jenže to nešlo.

Ale! To bych nesměla bejt přece ta kouzelná babička, ne?? Takže krom toho, že jsem udělala čáry-máry ruchadlo a dokázala to zařídit tak, aby se o mě nikdo další nemohl zajímat (neptejte se mě jak, je to moje malý tajemství), tak jsem udělala taky čaroval rak, aby bylo tak a.... když malá černá osoba a velká černá osoba odjeli tam, kam měli naplánováno, zařídila jsem si to tak, aby se velká černá osoba rozhodla se odtama vrátit dřív. Aby se prej malá černá osoba nemusela bát, že mě v útulku už nenajde (a že si mě tam telefonicky prej

Cháptete to?? Mohla jsem si jít, kam jsem chtěla, běhat, čuchat a nebýt na vodítku. ÚŽASNEJ POCIT. Kdo nezažil, nepochopí! Po tak dlouhý době svoboda! Zahrada je veliká - hm co veliká! Je obří, takže? Takže jsem mohla lítat a lítat a hlavně bádát, zkoumat, všude vlézt, všude strčit čuchometr. Byla jsem nadšená. A oni taky. Teda zase takhle - oni dva, vižlák ne, ten se úplně neradoval. I co, časem si ho zpracuju. Jsem ženská. Pravda, sice letitá, ale toho já nedbám. Ani za mák toho nedbám. Beru, co mi život dává a беру si z toho všechno, co se brát dá. I to tak o mě pánčičce v útulku říkali, že jsem taková. A měli pravdu.

No věděla jsem, že tady, tady se mi bude líbit. Dobře jsem si to načarovala. Jen mi trochu bylo líto, že zatímco já jsem dostala do misky granule, tak vižlák - Ešus mu říkali - dostal pekelně velkou flákotu. Vdechnul svou misku a už stál za dveřma, aby zjistil, ešivá něco u mě nezbylo. No tůdle, to

se ví, že nezbylo, já papám moc ráda (však jsem taky do útulku dorazila kapek víc než obězní). Jak se otevřely dveře, prosmýkli jsme se jima a hnali se k misce toho druhého, abychom nááhodou o nic nepřišli. Při tý příležitosti vzniklo kapek hluku. Mno, ovšem vzápětí následoval hluk mnohem větší, to když houkla pánčička. Oba jsme se zmenšili a předstírali, že jsme tam nikdá nebyli. Pak jsme ještě měli další bod k řešení. Pelíšky. Měli jsme přichystanej každou svou velikou matraci. No a chápejte, museli jsme vždycky ležet na tý, kterou měl ten druhej. Trochu diplomatických šachů. Já jsem to moc neprožívala, to hlavně von. Mně to žíly nervalo, vylezla jsem si prostě na gauč. Eh, to ale zase rvalo žíly pánčičce. Prej nahoru se může jen na povolení. Nevim co je povolení, ale já jsem komtesa Blanka z Való a dycky!! Dycinky jsem bydlela na gauči. A když tam teda jako ležet nesmim, tak si počkám, až se nebudou dívat a vlezou si tam. A když se mi na to přijde, tak prostě dělám, že tam nejsem. Když nevidim já je, neviděj ani voni mě, ne? To je zákon optiky.

Asi nefunkční zákon ale, páč jsem vždycky zas skončila dole. Dobře. Tak kompromis ale! Já dolu, ale polštáře dou se mnou!! Budu spát na nich! Sem přece komtesa! Ani polštářek jediný nenechaj. Nevadí, poradim si a seberu pánčičce mikinu a nakvartýruju si jí pod sebe. Pche, dostala jsem jí, mikinu už mi nechala. A usmívala se u toho. A já se taky usmívala. Pod vousy - co ovšem nemám. Páč jsem vědila, že se stejně v noci nakýbluju na ten gauč. Kdo se směje naposled, ten se zkrátka směje poslední. Sem si říkala. Jenže vona taky si to říkala asi, takže... no jo, zas sem jela dolu, má asi slabý spaní nějaký, či co.

Ráno proběhlo vítání. Zběsilý, předháněli jsme se s Ešátorem, kterej mě furt ostentativně přehlížel, kdo bude víc a intenzivnějš vítat. Vznikl z toho bordel. Pravila pánčička a tūkala si na čelo. Pak dotūkala, když zjistila, že je o snídani kratší. Páč jí kdosi ukradnul. Asi ta koza co táhne jako kráva. Já vo ničem rozhodně nevim. Mě neviděli. Ale byla dobrá. Ta snídane. Příště si musim dát ešče víc pozor a být ešče rychlejší než nejrychlejší. Ešátor měl konečně radost.

Škodolibec. Škodolibej. Se mi smál, že mi nadávaj do zlodějek. Nemůžu za to, že jsem hladová a hladová a hladová. Šiděj mě, potřebuju dostávat minimálně dvakrát - ne! Tříkrát!! Ano, tříkrát tolik, co mi dávaj. Obsah misky vždycky vdechnu aji s tou miskou. Po snídani se vyrazilo ven. Bylo vedro a to já ráda, vyvalila jsem se na kamení a opalovala se. Bez ohledu na to, že je třebaš poledne a čtyrycet ve stínu. Moje klouby po zimě strávené v útulku si žádaly žhavení. Opíkala jsem se jako buřtik, smála se mi pánčička.

K večeru jsme s Ešátorem a pánčičkou vyrazili ven. Do polí! To byl lábuš. Pravda, nebyla jsem na volno, jako Hošíček, jak na něj pánčička volala, ale šňůru jsem měla předlouhou a pánčička běhala s námi, takže to byla po těch měsících fakt nádhera. Toho čuchání, těch zážitků. A těch nových věcí co jsem poznávala. Třebaaaa, že když se zavolá Ešíí ke mněěě!, a nebo zapíská se, tak že se vyplatí letět stejně jako Ešátor k pánčičce, páč co? No páč vona má furt nějakou dobrotu při sobě a když se jeden dostaví, tak z ní něco vypácí. A masíčko za trochu tý námahy přece stojí, ne? Zvlášť když si u toho pánčička ještě sedne na bobek a jak k ní jeden letí, může jí při brždění i porazit a podupat. A potom zase letět prostorem, čuchat, objevovat, prostě žít. Byla to nádhera. Já jsem nepřestávala žasnout, co všechno může jeden

zažít a poznat, protože takový věci jsem doteď nepoznala a pánčička nepřestávala zase žasnout, jak moc energická - či spíše až atomická jsem. Říkali jí v útulku přece, že už mám ráda svůj klid. Tak pořád čekala, kdy ten klid budu potřebovat. Hmm, mno a přátelé moji čeká tak nějak dodnes. Háhahaha, páč ešivá já něco nepotřebuju, tak je to klid. Po třech hodinách lítání v polích přijdu dom a..... pronásleduju pánčičku s papučí po bytě, páč že jako abychom něco dělaly, ne? Nejsem žádný starej hadrák, jsem vižlí víla!

Nicméně, ani jsem si tak ničehož nevšimla a nenápadně jsem se prej učila jakýsi přivolání. Mi to přišlo jako fajn hra. Furt jsem lítala a lítala a pak pánčička zavolala, přičupla na zem, my jsme voba s Ešusem letěliiiiiiiiiiiiiiiiiii jak divý, porazili jí, vona se řehtala a my dostali dobrůtku a zas si šli lítat. Za chvíli vona zasejc zavolala a páč sme věděli, že tam je vona a ty dobrůtky, zasejc jsme letěliiiiiii, zasejc jsme jí porazli, podupali, poblemtali, dostali dobrůtku..... no dokonalá hra, co se vždycky vyplatí jí hrát. Zpátky k chalupě jsme dorazili všící úplně nadšený. My s Ešátorem z toho jak jsme si zalítali a pánčička z toho, jak pěkně nám to všem třem hned od počátku jde. Myslim, že už tehdá začínala tušit, že to možná nebude o tom, že budu doživotně vodítkovej pes, s čímž tak trochu počítala. Já jsem věděla svý, ale chtěla jsem, aby si na to přišla sama. Když jsme došli na

zahradu, byla jsem odštopkována, jak pravila pánčička a šla jsem si zase vobjevovat. Nejvíc ale se musí vobjevovat v kůchni. Tam vám je věcí k vobjevování!! Je pravda, že někdy se to vobjevování kapek zvrtně jako, a já pak smažim rychle honem pod schody, kam jsem poslána na hambu s konstatováním, že se zlodějema se tady nikdo nebaví. Tak ale víte co, hlad je hrozná věc a já sem furt tak nějak jako nedojedená a mám představu, že co si neurvu, to mít nebudu. Takže třeba krom kradení sem pre ješče hroznej Bufet. Pánčička si vzdychla, že to bude šichta a hned se do tý šichty taky pustila. No tak jako měla pravdu, ale. Byla to šichta. Víte jak hrozný to je, když víte, že někde něco moc dobrýho leží a vy si to nesmíte ukrást? Víte jaký šílený voprátě vám pak visej vod tlamy? Nevíte! Hrozný to bylo. Ale!! Zase, když se jeden aspoň na chvílinku opanuje a tak!! Přijde velký pochvalování a..... masovodměna! A tak sem se nechala masovodměňovat radši. Neb jak praví klasik - lepčí brabec v hrsti nežli holub na střeše!

A propoooo holub, další ptactvo a jiná zvířena.... hm no jo, lov je mou vášní. Logicky ne, když jsem lovecký plemeno. Takže jak se něco hne, lovím. Pánčička pravila, že jsem vrah. Masovej vrah ale! Co to znamená? Že ač jsem po příchodu domů lovila co šlo, tak za chvíli jsem

zjistila, že za maso se mi fakt vyplatí se na to vy to... vykašlat, jak říká pánčička. Vona mi to stejně dycky překazila, jako s tím potkanem. To byla akce blesk. Já du si takhle prostorem, vidim potkana, potkan vidí mě, voba se okamžitě dáme do bleskopohybu a..... vozval se hrom burácivý, neb pánčička promluvila. Teda promluvila - ehm, tj. velmi nadnesený výraz. Zařvala jak rypouš sloní. Čímž mě zapikolíkovaala trochu do země na vteřinu a.... potkan tradá a byl fuč. To uznáte, že moc pak nemá cenu, když vám to kazej, že se spíš vyplatí si dojít zase pro to maso. A že dělám fakt pokroky teda. Dneska třeba vyběhne i zajíc a já poslechnu a příběhnu k pánčičce. A tuhle jsem dokonce SAMA!! vyhodnotila, bez povelu, že se zastavím a půjdu radši k pánčičce! Sice to byli „jen“ ptáčci, ale pánčička měla radost velikou, protože jsem to byla já, kdo se rozhodnul, sama jsem to vyhodnotila tak, že je lepší jít k ní, nemusela mi ani nic říkat. Měla z toho velkou radost. A já taky, páč z tý velký radosti do mě fedrovala a fedrovala to maso a já byla rázem Blažena. Navíc mě děsně mudlala a to já ráda. Páč kontakt s lidima je pro mě hrozně důležitěj. Neb - krom toho, že jsem nedokrmená, sem taky nedomazlená. Jak to jde, vnutim se, natlačim se, nalepim se, našroubuju se. A vod pánčičky se nehnu na krok. Od prvního momentu. Ať jde kam jde, jsem za ní, nerada bych, aby se mi ztratila.

Tak to by bylo jako pro začátek, abyste věděli, jak to se mnou bylo.

A další hlásání zase příště, protože to bychom tu byli jinak do dlouho, neb můj příběh jest dlouhej, dlouhej jako můj život samotnej, páč mi je už mnoho a mnoho let. I když mezi náma

děčatama - nevypadám vůbec na to - nikdo mi tolik nehádá, což mi pochopitelně dosti lichotí, jsem taky jen ženská. Tak zatím, ozvu se příště.

Vaše Blanice Čarovná.

P.S. - abyste si nemysleli, že s pánikem nejsem kmoši, když tu o něm nepadlo skorem ani slovo, tak to se nemylte, přátelé!!! Náš vztah je na samostatný povídání totiž, páč co? Páč kdyby on se býval nerozhodnul, kdybych jeho nevočarovala nejvíc, tak jsem furt ešče tvrdla v útulku, víme? Takže si počkejte, vo nic nepřijdete.

P. S. Dva - Prosím vás -ty fotky děsivý, těch si moc nevíšmejte, jo? To je úplně první den poutulkový, dneska huž je fščecko jináč. Už nevypadám jak rozbitá. Mám naběhaný svaly, leskou srst a šťastnou hubu. Počkejte si příště!